

Markó Béla

Rövidítések

Ma már tudom. Nem kellett volna rövidíteni. Amikor a sűrű erdőben kapaszkodtunk fel a Szent Anna-tóhoz. A már-már rugalmas gyalogösvényen. Ilyen a fák között a talaj az évek során lerakódott avartól. Milyen szép, ahogy a réseken átütnek rézsút a délelőtti napsugarak. Áttetsző, mégis súlyos nyalábok. Valahol a ránk nehezedő félhomály fölött nagy zuhanyrózsaként fénylik a nap. Sokkal hosszabban, szinte véget sem érő egyetértésben gyalogolhattunk volna kint a kanyargó aszfaltúton. Hiszen alig járt arra autó. De mi siettünk. Mindig csak siettem. Hány meg hány fölösleges rövidítés. A kertek alatt. A mezőn. A patakon át meztláb, feltűrt nadrágszárral. Aztán az együgyű meséktől is egyenesen Jules Vernéhez, vagyis Verne Gyulához, sőt Ray Bradburyhez. Majd hamarosan Thomas Mannhoz. Futólépésben végig. Megtizedelve Jókai Mórt is. Kár volt hegyen-völgyön át. Vagy árkon-bokron. Mintha menekülnék. Újra meg újra. Közhely persze. Nem voltam képes elidőzni. A járt utat követni. Felfedni a kilométerkövek titkát. Hogy nem is kövek, hanem piros-fehérre festett bádogdobozok. Hátraléki is lehetett nyitni. De csak az utászok. Mintha valami egyszerű kulcs kellett volna ehhez. Már nem emlékszem. Talán képzelődöm. Kulcs a megtett távhoz. A térhez és időhöz. Mennyi mindent fel lehet fedezni ott is, ahol már sokan végigmentek előtted. Rövidíteni? Mit? A felkészülést? A várakozást? Az utazást? A beteljesülést? Most, hogy közeledem, megállnék mégis. Kimennék a fák közül

az útra. Lassan felfelé a szerpentineken.
Válasszátok a hosszabb utat mindig!
A kerülőt. A hajtúkanyarok különös
ígéretét. Ismét közelebb lesztek egy-egy
fordulóban ahhoz, ami volt. És távolabb
attól, ami lesz. A halványsárga délutáni nap.
A sötétzöld víz. A kihalt Szent Anna-tó.

Költők népe

Huszonöt éven át szinte hetente
jöttem haza autóval Bukarestből.
Ismertem az utat, mint a tenyeremet.
Bár nagyon kíváncsi vagyok, ki tudná
vajon a tenyerét emlékezetből lerajzolni.
Nem minden szólásunk telitalálat.
De most nem erről akarok beszélni.
Segesváron az egyik útkereszteződésnél,
míg arra vártam, hogy zöldre váltson
a lámpa, mindig rácsodálkoztam egy
cégtáblára: Az Éden Kapuja. Temetkezési
vállalat. A rendszerváltáskor egymás után
jelentek meg a temetkezési vállalatok.
Végül is meg kellett élni valamiből.
Akár a kegyes halál ígéretéből is.
Marosvásárhelyen például volt olyan
temetkezési vállalat, hogy Alkony.
Vagyis napnyugta. Ami megnyugtat.
A forradalmárok legelőször a nyelvet
veszik birtokba. Azelőtt az élőknek
ígértek édent, nem a holtaknak. Talán
a cégtáblákból lehet a legbiztosabban
megállapítani, hogy múlt van-e vagy jövő.
Mert jelen nem nagyon van errefelé.
Aztán egyszer csak eltűnt Segesváron
a cégtábla. Talán elköltözött a cég,
de az is lehet, hogy csődbe ment.
Vagy már nincsen számunkra hely.
Az édenkertben. Ha arra járok, néha még
önkéntelenül odanézek. Nem lehet tudni.
Mint ahogy azt sem, mikor tűnik fel
valahol az Ispán-kút környékén a felirat:
Egy gondolat bánt engemet. Petőfi Sándor

temetkezési vállalkozó. Csokonai is
egy temetésen kapott tüdőgyulladást.
Meg aztán Vörösmarty is ott halt meg,
ahol egy nemzet süllyed el. Költők.
Temetkezési vállalkozók. Sok a forradalom
errefelé. Mindenki boldogulni akar.

